

Ο θίασος Κοτοποδλη, ανεβάζοντας στο «Ρέξ» τη μουσική κωμωδία των Ρόλφ Μέλλ και του Γκέοργκ Κέκ «Μιά μικρή περιπέτεια» ένοιωσε την ανάγκη να δικαιολογηθεί. Και δανείστηκε τὰ λόγια «Ευρωπαϊκού κριτικού» — δὲν τὸν ἀναφέρει — πού γράφει: «Ένα μικρὸ τίποτε, σερβιρισμένο ὅμως μετέχνη καὶ γούστο, σὲ τέρπει, σὲ ξεκουράζει καὶ σὲ κάνει νὰ ξεχνᾶς λίγο τὴν πραγματικότητα». Τι περιττὲς ἐξηγήσεις!... Τὸ πολιτισμένο θέμα πού μᾶς ἔδωσε, μετὴν πρεμιέρα τῆς περασμένης Τετάρτης δικαίωται ἀπὸλυτὰ τὸ ἀνεβασμα τοῦ «μικροῦ τίποτε». Ἄν ἡ «Μιά μικρὴ περιπέτεια» εἶνε μιά μουσικὴ κωμωδία κάπως τριμμένη καὶ γνωστὴ, σάν θέμα, σάν τύποι — οἱ αἰώνιοι πρίγκηπες τῆς ὑπερέτας — καὶ σάν σκηρικὴ ἐκμετάλλευση, ὡστόσο ἡ γλυκεῖα μουσικὴ τοῦ Γκέοργκ Κέκ, ὁ θαυμάσιος σκηνογράφος, τὰ κοστούμια, καὶ οἱ φωτισμοὶ, ἀφειλάμενοι στὴ δοκιμασμένη τέχνη τοῦ κ. Ἀνιμογιάννη, ἡ μεγάλῃ σκηνοθετικὴ πείρα τοῦ κ. Ρενάτο Μόρνο (πού ξαίρει μιά δευλεία, ὅταν παραχημῆται, ἀλλὰ τὴν ξαίρει καλὰ) καὶ ἡ δροσιὰ καὶ τὸ κέφι τοῦ ἀνθρώπινου ὀλικοῦ ἔδωσαν στὸ σύνολο ἕναν ἀέρα κομψότητος, ἐλαφράδας, καὶ ἀλεργίας πού χάρισε στὸ κοινὸ δὺ ὄρες πολὺ εὐχάριστες. Καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι.

Ὁ μῦθος, ἀπλὸς καὶ γνώριμος καὶ σάν ξαναἰδωμένος, εἶνε αὐτὸς μετὰ λίγα λόγια: Ὁ γερο-ραμολλὴ πρίγκηψ (Β. Λογοθετίδης) πρὸκειται ν' ἀρραβωνιάσῃ τὴν κόρη του, πρίγκηπισσα Χριστίνα (Μαρίκα Καλουτᾶ) μ' ἕνα διάδοχο θρόνου, πού ἡ κόρη του δὲν τὸν ξαίρει, οὔτε τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν πάρῃ, γιατί τὰ οικονομικὰ τῆς χώρας του δὲν πάνε καλά καὶ ὁ γαμπρός, ἀπὸ τόπο πλούσιου, ἐγγυᾶται πὼς θὰ τὰ βελτιώσῃ. Ἔτσι ἔχει δεχθῆ αὐτὸ τὸ γάμο, ἡ πρίγκηπισσα χωρὶς κανένα κέφι.

Ὁ μνηστῆρας ὅμως, νέος ἔξυπνος, τὸ μαγεύει καὶ θέλει νὰ γνωρισθῆ μαζί τῆς πρώτης (χωρὶς νὰ τὸν πάρῃ αὐτὴ χαμπάρι) καὶ νὰ τὴν κόμη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ σάν ἄνθρωπο. Τὴν παραμονή, λοιπὸν, τῶν ἀρραβώνων, στέλνει στὸ παλάτι τὸ φίλο του πρίγκηπα Πέτρο (Γαλιανὸ) μεταμφιεσμένο σὲ ζαχαροπλάστη καὶ κατορθώνει μ' αὐτὸν νὰ μπᾶσῃ στὴν Αὐλὴ τῆς πρίγκηπισσας Κατερίνας (Ἄννα Καλουτᾶ) μεταμφιεσμένη σὲ ραφτρούλα ἀπὸ κάποιο τάχα χωριὸ καὶ νὰ παρασύρῃ τὴ Χριστίνα σὲ μιά μικρὴ περιπέτεια, νὰ τὴν σκάσῃ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ συναντηθῆ μετὰ τὸ μνηστῆρα τῆς, πού τῆς παρουσιάζεται ὡς σωφῆρ, ἔξω σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο ὅπου πλέκει τρυφερὸ εἰδύλλιο μαζί του.

Ἔτσι τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα στὸ παλάτι γιὰ τοὺς ἀρραβώνες, ἀλλὰ τὸ ζεῦγος ἀπουσιάζει. Ἀνάστατος ὁ γερο-πρίγκηψ. Ὁ αὐλάρχης του (Χ. Τσαγανέας), ἡ κυρία τῆς τιμῆς (Ε. Χαλκούση) καὶ ὁ ἀστυνόμος (Χριστογιαννόπουλος) τοὺς ἀναζητοῦν παντοῦ. Τὸ πλῆθος περιμένει, κάτω ἀπ' τὸ παλάτι νὰ ἰδῆ τοὺς μνηστευμένους καὶ αὐτοὶ δὲν φαίνονται πουθενά. Ἀναγκάζονται νὰ δείξουν, ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀνοιχτὸ παράθυρο μιά κούκλα πού τὴ φιλεῖ ὁ αὐλάρχης. Τὸ

ζευγαράκι φθάνει σ' ἀνάκτορα μετὰ τοὺς ἀρραβώνες του. Τότε ἡ Χριστίνα πληροφορεῖται, ὅτι ὁ σωφῆρ τῆς μικρῆς περιπέτειας εἶνε ὁ μνηστῆρας τῆς, ἡ ραφτρούλα πρίγκηπισσα καὶ τὸ γκαρσόνι τοῦ ζαχαροπλαστείου πρίγκηψ. Ἔτσι θὰ πάῃ τώρα ὄχι τὸν οικονομικὸ σωτῆρα τοῦ τόπου τῆς, ἀλλὰ ἕναν ἄνδρα πούχει συμπαθήσει.

Ἡ ἀκτέλεια παρουσιάστηκε μ' ἐξαιρετικὴ ἀρμονία καὶ ρυθμὸ στὸ σύνολο. Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία εἶχε στὸ ρόλο τοῦ γερο-ραμολλὴ πρίγκηπα ὁ κ. Β. Λογοθετίδης πού τὸν ἀπέδωσε μ' ἕνα παίξιμο ἐξαιρετικὰ καλλιτεχνικὸ καὶ ζυγισμένον γεμάτο ἀλήθεια καὶ εὐκρινεία. Ἐπιτυχία ἀξιοσημείωτη εἶχε καὶ ἡ κ. Χαλκούση στὴν ἀπόδοσι τῆς κυρίας τῆς τιμῆς, ἑνὸς ρόλου (ἀδικετὰ τραβηγμένου ὡστόσο) πού εἶνε γραμμένος ἐντελῶς ἐπάνω τῆς, ὅπως καὶ ὁ κ. Μυράτ, πού ἤτανε χάριμα ματιῶν σάν σκηρικὴ ἐμφάνισι καὶ γοήτευσε τὸ κοινὸ μετὰ τὴν ἐλαφράδα τοῦ παιξίματός του σ' ἕνα ρόλο ἀχάριστο, χωρὶς κανένα, οὔτε καν ἐθῆμο περιεχόμενο. Μετὰ πολὺ μῆριον ἔπαιξε καὶ ὁ κ. Γαλιανός. Κι' εὐσυνείδητα ἀπέδωσαν τοὺς ρόλους των οἱ κ.κ. Βλαχοπούλος, Χριστογιαννόπουλος, Κέβας καὶ Πρωτοπαπᾶς. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἐξάρω ἐντελῶς ἰδιαίτερα τὴν Ἄννα καὶ τὴ Μαρίκα Καλουτᾶ. Ἡ πρώτη μετὰ τὴν εὐθυμία τῆς, τὸ χορὸ τῆς, τὴ δροσιὰ τῆς, τὴ χάρι τῆς, ἀκόμα καὶ τὴν ὑποκριτικὴ τῆς σὲ πολλὰ σημεῖα καὶ ἡ δεύτερη μετὰ τὴ γαλήνια καὶ τὴν ἀφελὴ τῆς ἐμφάνισι καὶ τὴ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἔδωσαν ἕναν τόνο χαρᾶς, ὁμορφίας καὶ φρεσκάδας στὸ θέμα κι' ἔκαμαν πολλοὺς νὰ λυποῦνται ὅτι τέτοιες καλλιτέχνιδες χάνονται στὴν ἐπιθεώρησι. Μ' ἕναν καλὸ ρεζισέρ θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν πολλὰ πράγματα. Ὅπως αὐτὲς κέρδισαν ἰδίως ἀπὸ τὸ «Ρέξ» πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι καὶ τὸ «Ρέξ» κέρδισε ἀπὸ τὴν παρουσία τους — αὐτὴ τὴ φρεσκάδα, πού δὲν τὴν ἔχει κάθε μέρα.